

Urșii polari

Ursul polar are un strămoș comun cu ursul brun, iar cei doi sunt și acum suficient de strâns înrudiți pentru a produce hibridi fertili în programe de încrucișare în captivitate. Însă ursul polar a dezvoltat diferite adaptări pentru viața în unul dintre cele mai reci, mai pustii și mai ostile medii de pe Pământ – regiunea arctică circumpolară.

Concurând cu ursul brun pentru titlul de cel mai mare carnivor terestru, maiestuosul urs polar este regele banchizelor din regiunea arctică. Adaptarea sa la apă îl clasifică drept mamifer marin.

Lucrul cel mai caracteristic este blana sa crem sau alb-gălbuie, care se contopește cu ușurință cu mediul, iar perii impenetrabili ai blănii sunt goi pe dinăuntru și dispuși foarte des pentru a oferi maximă căldură în aerul și în apa deosebit de rece. Un strat gros de grăsime de sub piele oferă și mai multă izolare, în special în timp ce ursul înoată.

Ursul polar are tălpile picioarelor acoperite cu peri pentru a asigura tracțiunea pe gheață, iar ghearele lungi, de care nu mai este nevoie pentru săpatul în pământ și ruperea scoarței copacilor, sunt scurte și ascuțite, pentru a putea apuca ferm prada care se zvârcolește. Labele anterioare masive - cu diametre de până la 30 cm – sunt parțial membranate și sunt folosite ca niște înotătoare în timpul înotului; labele posterioare au rolul de cârmă.

Comportamentul natural.

Solitari din fire, urșii polari hoinăresc pe întinderi mari – în decursul unui an ei pot să cutreiere peste 51.000 km² de teren înghețat și zilnic parcurg peste 40km. Însă majoritatea urșilor aparțin unor populații care rămân în aceeași regiune geografică generală. Habitatul lor preferat este întinderea vastă unde calota glaciară polară întâlnește Oceanul Înghețat și gheața se sparge. Iarna, când suprafața gheții se extinde, urșii se deplasează spre sud și vara, când gheața se micșorează, se îndreaptă spre nord. Când

este necesar, ei înoată ore în șir pentru a ajunge de pe o bucată de gheață pe alta – pot înota aproape 100km fără odihnă, cu o viteză medie de 10km pe oră.

Viteza lor de pe suprafața gheții – atinsă într-o târâre stângace a picioarelor – este mai mică, în medie 4km pe oră, dar dacă este nevoie, pot să fugă cu o viteză maximă de aproximativ 40km pe oră. Ei obosesc mai repede pe uscat, și deși pot să umble prin zăpadă cu labele lor mari, ei se simt mai bine pe gheață și, uneori, pe pământul golaș. Ei pot să urce stânci abrupte de gheață și au fost văzuți alunecând pe dealuri în jos pe burtă, folosindu-și picioarele anterioare drept frâne.

Obiceiuri de hrănire.

Hrana preferată a ursului polar, cel mai carnivor dintre urși, este foca inelată, care, în ciuda marilor eforturi ale ursului, este cel mai abundent mamifer mare din regiunea arctică. Hrana ursului polar constă din foca cu barbă, foca de Groenlanda și foca cu glugă, dar la nevoie, mănâncă adesea leșuri de morse și de balene. Consuma și pești și crabi, iar dacă topirea gheții din timpul verii îl obligă să se retragă spre interiorul regiunii arctice, el va mânca mamifere mici, rozătoare, păsări și ouăle lor. Când nu îi rămâne altceva, trece la vegetație – fructe și plante.

Cum rămâne în formă.

Pentru a-și menține greutatea masivă a corpului, ursul polar trebuie să omoare o focă la fiecare 5-6 zile. El are un stomac foarte mare, care îi permite să mănânce până la 70kg la o singură masă. Ursul își vânează prada în mai multe feluri. Uneori așteaptă răbdător ore în șir la copca de respirație a focii. Ursul polar are simțul mirosului foarte dezvoltat, care îi permite să detecteze o focă ce se odihnește pe gheață la o distanță de peste 30km, sau în vizuina sa, sub o pătură de zăpadă de 1m adâncime. Uneori pândește o focă ce se odihnește înotând în liniște spre ea, apoi “explodează” din apă și o ia prin surprindere.

Majoritatea urșilor polari sunt activi tot timpul anului, construind doar adăposturi temporare în zăpadă pentru perioadele cu vremea cea mai aspră. Femelele care devin gestante în perioada

de împerechere dintre aprilie și iunie hibernează în bârloguri adânci și largi săpate în zăpadă, adesea pe un versant abrupt, de obicei la o distanță de până la 10km de coastă.

Femelele ursului polar încep să se împerecheze la vârsta de aproximativ 5 ani; masculii sunt puțin mai în vârstă. Implantarea întârziată a ovulului determină prelungirea perioadei de gestație între 195-265 de zile, la sfârșitul căreia femela este bine instalată în bârlogul său. În decembrie și ianuarie se nasc între unul și patru pui – cel mai adesea doi -, cântărind doar 700g. Se hrănesc cu laptele bogat al mamei, și părăsesc bârlogul prin martie-aprilie, când cântăresc aproape 12kg.

Puii rămân cu mama lor până la vârsta de cel puțin 2 ani – când sunt complet înțărcați. Ei o urmăresc peste tot, călcând în urmele ei și chiar mergând călare pe spatele ei când intră în apă. În prima lor vară ea îi învață cum să vâneze, iar ei prind gustul sângelui și al grăsimii de focă. Femela nu se va împerechea din nou înainte ca puii să o părăsească.

Supraviețuirea ursului polar.

Poporul nativ intuitiv(eschimos) ucidea urșii polari pentru piele și carnea lor. Când comercianții de blănuri și vânătorii de balene au pătruns tot mai mult în regiunea arctică, în secolul al XVIII-lea, populațiile de urși au început să sufere. În secolul XX “sportivii” și vânătorii de trofee au introdus echipamente sofisticate pentru localizarea și uciderea urșilor polari, iar numărul lor a scăzut grav.

În 1973 cele 5 națiuni din arealul urșilor polari au făcut un proiect de lege pentru limitarea vânătorii, protecția habitatului și cooperarea în cercetări asupra urșilor polari. SUA a ratificat această lege în 1976.

Urșii sunt vânați și în prezent, cu aproximativ 1.000 de animale răpuse pe an, însă există un sistem strict de autorizare. Numărul lor pare acum să se afle în creștere, cel puțin 28.000 de animale existând în mijlocul naturii.

Deși cooperarea națiunilor pentru conservarea ursului polar este privită ca un model care ar trebui aplicat și pentru alte specii, unii ecologiști sunt încă îngrijați de soarta ursului polar, din cauza

exploatării zăcămintelor de petrol și gaze naturale din regiunea arctică. Continuarea protejării ursului polar este considerată vitală pentru supraviețuirea sa.